

Arrest

nr. 79 138 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ch. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees te zijn van Koerdische origine. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Dohuk in Noord-Irak. In 2002 zou u met uw ouders, broers en zussen in Kiz Qale in Sheikhan in de provincie Mosul zijn gaan wonen. Uw vader was herder. De neef van uw moeder, Fadel Barwari zou liwa (majoor-generaal) zijn van de speciale troepen in Bagdad. Via hem zou u op 1 januari 2004 begonnen zijn bij de speciale troepen (ISOF) op de luchthaven van Bagdad. Na een opleiding van 20 dagen zou u tot 2006 als theejongen op de luchthaven hebben gewerkt bij de speciale troepen. Nadien zou u tot 2007 bij bataljon 36 van de speciale troepen hebben gewerkt. U zou in die periode huiszoeken hebben uitgevoerd in gans Irak. Vanaf 2007 tot uw vertrek uit Irak zou u als lijfwacht van

Fadel Barwari hebben gewerkt. In 2008 zou u een dreigbrief hebben ontvangen van het Mehdi leger omdat u voor Barwari werkte. U zou hier echter niet veel aandacht aan hebben besteed. In november 2010 zou het Mehdi leger bij u thuis zijn gekomen om u te bedreigen omdat u in het leger zat. Op 1 december 2010 werd u ontvoerd door het Mehdi leger aan het busstation in Bagdad toen u op weg was naar huis. Ze zouden u naar Sadr city hebben gebracht. Daar zou u zijn gefolterd en zouden ze u drugs hebben gegeven. De ontvoerders eisten van uw vader 50.000 dollar. Hij moest het geld naar Sadr city brengen. Uw ouders brachten het geld, maar u werd niet onmiddellijk vrijgelaten. Uw ontvoerders brachten u, na een week, terug naar het busstation en lieten u vrij op voorwaarde dat u Fadel Barwari zou doden. Nadat ze u hadden vrijgelaten, viel u flauw. U werd wakker in het ziekenhuis. Barwari zou u daar zijn komen ophalen. Hij bracht u naar de luchthaven waar u twintig dagen in het ziekenhuis verbleef. Vandaar werd u naar huis gebracht. Op 1 februari 2011 zou u het land hebben verlaten. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 16 februari 2011 aankwam en de dag nadien asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielerlaas legt u volgende documenten voor: vijftien foto's waarop u te zien bent in militair uniform, een badge van het leger en opleidingscertificaat.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt verklaard dat u Irak hebt verlaten omdat u werd bedreigd omdat u bij de speciale troepen van Fadel Barwari zat (CGVS, 29/11/2011, p.13). Er dient echter te worden geconstateerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw actieve betrokkenheid bij de activiteiten van de speciale troepen (ISOF).

Ten eerste legt u hierover verklaringen af die niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u dat de speciale troepen onder het ministerie van defensie vallen en dat dat al zo was in 2004 toen u werd aangeworven (CGVS, 29/11/2011, p.23). U zegt dat u altijd door het ministerie van defensie werd uitbetaald. Door het Amerikaanse leger zou u nooit zijn uitbetaald (CGVS, 29/11/2011, p.23-24). Deze verklaringen zijn strijdig met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De ISOF (de Iraq Special Operations Forces) werden in 2003 door het Amerikaanse leger opgericht. Deze troepen opereerden onafhankelijk van de Irakese overheid en stonden onder direct bevel van het Amerikaanse leger. In 2007 werd het bevel overgedragen aan de Irakese autoriteiten, maar niet aan het ministerie van defensie. De ISOF kwam onder het bevel van een nieuw opgericht semi-ministerie 'Counter-Terrorism Bureau' dat onder de directe controle stond van de eerste minister Nouri al Maliki. U noemt wel Maliki, maar u beweert verkeerdelijk dat hij minister van defensie was (CGVS p.23). Van iemand die beweert van januari 2004 tot december 2010, bij de speciale troepen te hebben gewerkt, mag toch worden verwacht dat hij weet onder welk commando zijn troepen vallen en door wie hij wordt uitbetaald. Het feit dat u hierover foutieve verklaringen aflegt, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde activiteiten voor de speciale troepen.

Bovendien kunt u, buiten het Mehdi leger, geen enkele militie opnoemen die actief is in Bagdad. Gevraagd waar het Mehdi leger actief is kunt u enkel Sadr city en Bagdad Djedidah opnoemen. Ook leiders van het Mehdi leger kent u niet. U kunt enkel Al Sadr opnoemen en Abdullah. Verder dan die twee namen komt u niet (CGVS, 29/11/2011, p.24-25). Dat iemand die gedurende zes jaar in Bagdad bij de speciale troepen heeft gewerkt om het terrorisme te bestrijden en die deelnam aan militaire operaties, arrestaties en huiszoekingen (CGVS, 29/11/2011, p.25), bovenstaande dingen niet weet, is zeer ongeloofwaardig. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u niet weet welke wijken in Bagdad soennitisch zijn en welke sjiietisch (CGVS, 29/11/2011, p.24). Uw onwetendheid over de etnische samenstelling van de wijken in Bagdad en de aanwezigheid van milities ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling voor de speciale troepen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u geen Arabisch spreekt: u kunt enkel vragen 'wat is je naam' en 'waar woon je'. Verder dan dat komt u niet (CGVS, 29/11/2011, p.24). Van iemand die jarenlang in Bagdad, waar de officiële taal Arabisch is, heeft gewerkt mag toch worden verwacht dat hij een beetje Arabisch spreekt. Zeker aangezien u hebt verklaard dat in uw eenheid 75% Arabieren werkten (CGVS, 29/11/2011, p.24). Het feit dat u geen enkel notie heeft van het Arabisch ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij de speciale troepen.

U beweerde dat u, als lijfwacht van Barwari, om de drie of vier dagen in de Groene Zone kwam. U verklaarde dat u met hem naar het ministerie van defensie ging, dat volgens u in de Groene Zone ligt. Ook het ministerie van binnenlandse zaken zou volgens u in de Groene Zone liggen (CGVS, 29/11/2011, p.22). Dit klopt echter helemaal niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het ministerie van defensie en het ministerie van binnenlandse

zaken liggen helemaal niet in de Groene Zone. De Groene Zone en de beide ministeries liggen zelfs allebei in een andere stadsdeel van Bagdad. De Groene Zone ligt in Karch en de beide ministeries liggen aan de andere kant van de rivier in Rusafa.

Dergelijke foutieve en gebrekkige antwoorden op essentiële vragen met betrekking tot uw werk, laten niet toe geloof te hechten aan uw bewering dat u werkzaam was voor de ISOF.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u zich tegenspreekt over uw geboortedatum en geboorteplaats. Aanvankelijk verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bent geboren op 21 januari 1988 in Amediya (Noord-Irak). Later corrigeerde u dat en beweerde u dat bent geboren op 1 januari 1988 in Kiz Qale in Sheikhan (Centraal-Irak) (Verklaring DVZ, vraag 4, 5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal verklaarde u nog iets anders. Daar beweerde u dat u bent geboren op 1 januari 1988 in Zakho. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u bent geboren op 21 januari 1988 in Zakho en dat u in Kiz Qale hebt gewoond (CGVS, 29/11/2011, p.2). Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u met uw familie naar Kiz Qale zou zijn verhuisd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u sinds 2004 in Kiz Qale woonde (Verklaring DVZ, vraag 9), dus na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u in 2002, na de val van het regime van Saddam Hussein naar Kiz Qale verhuisde (CGVS, 29/11/2011, p. 3, p.6-7). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over uw eigen identiteit en recente verblijfplaatsen ondermijnen op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielrelaas.

Ook over uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs legt u tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u verklaard dat u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebt achtergelaten in Irak bij uw ouders (Verklaring DVZ, vraag 21). Geconfronteerd met deze discrepantie kan u geen afdoende verklaring geven. Het enige wat u zegt wanneer u wordt gezegd wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd, is "nee". Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat het Mehdi leger uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs had afgepakt toen u werd ontvoerd (CGVS, 29/11/2011, p.11). Geconfronteerd met deze discrepantie kan u geen afdoende verklaring geven. Het enige wat u zegt wanneer u wordt gezegd wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd, is "nee". Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen andermaal uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit een paspoort had (Verklaring DVZ, vraag 21). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u met uw eigen Irakees paspoort met visum op een legale manier van Irak naar Turkije bent gereisd en dat je paspoort in Turkije werd afgenomen door de smokkelaar (CGVS, 29/11/2011, p.18). Dergelijke discrepantie ondermijnt andermaal uw algehele geloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw beweerde werkzaamheden voor de speciale troepen in Bagdad. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw werkzaamheden voor de speciale troepen, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die daar het gevolg van zouden zijn. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. U legt een badge, een opleidingcertificaat en 15 foto's neer die moeten aantonen dat u daadwerkelijk bij de speciale troepen hebt gewerkt. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het voorleggen van documenten gepaard moet gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Vervolgens moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u geen identiteitsdocumenten voorlegt en dat u zich tegenspreekt over uw eigen identiteit en identiteitsdocumenten. Bijgevolg kan er niet van worden uitgegaan dat de identiteitsgegevens op de badge en het opleidingscertificaat die van u zijn. De foto's die u voorlegt kunnen evenmin overtuigen dat u voor de speciale troepen hebt gewerkt. Foto's zijn immers makkelijk manipuleerbaar en hebben dus weinig objectieve bewijswaarde. Bovendien beweerde u dat de foto's waarop u te zien bent met een Amerikaanse soldaat en de foto's van u onder de twee zwaarden, zijn genomen in de Groene Zone aan het ministerie van defensie. Zoals hier boven beargumenteerd ligt het ministerie van defensie echter helemaal niet in de Groene Zone.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent van Noord-Irak. U bent geboren en geregistreerd in Noord-Irak (CGVS, 29/11/2011, p.2). U bent in Zakho, Noord-Irak naar school gegaan. Al uw ooms en tantes leven in Noord-Irak (CGVS, 29/11/2011, p.4, p.5). Ook al hebt u voor een bepaalde periode in de provincie Mosul, Centraal-Irak gewoond, u haalt geen afdoende reden aan waarom u niet opnieuw in Noord-Irak zou kunnen verblijven. U bent er geboren en blijkt er over sterke sociale en familiale banden te beschikken. De enige reden die u aanhaalt, is het feit dat u bedreigd wordt omwille van uw werk van ISOF. Aangezien deze verklaringen niet geloofwaardig zijn, kunnen ze dan ook niet aanvaard worden als reden waarom u niet in Noord-Irak zou kunnen verblijven. Gezien het voorgaande, is er geen reden om te twijfelen aan de mogelijkheid voor u om in Noord-Irak te verblijven. Uit een analyse van de

situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratieve dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en, blijkens de lezing van het verzoekschrift, tevens enig middel op de schending van artikel 2 en 3 van het EVRM, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/2 tot 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet gelet op de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. Aangezien hij een mogelijke schending inroept van artikel 2 en 3 van het EVRM, die inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, meent hij echter wel in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert artikel 2 en 3 van het EVRM en verwijst naar rechtspraak van het EHRM aangaande de bewijslevering in het kader van deze artikelen *"in geval een uitlevering of uitwijzing"*. Volgens het EHRM moet de betrokkene substantiële gronden voorleggen die aantonen dat hij bij een terugkeer reëel gevaar loopt onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker betoogt het begin van bewijs van een risico in de zin van artikel 2 en 3 EVRM en artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet te hebben geleverd op basis van de neergelegde documenten, meer bepaald op basis van vijftien foto's, een badge van het leger en een opleidingscertificaat. Het komt volgens het EHRM nu aan verweerder toe om dit begin van bewijs te weerleggen. Verzoeker is de mening toegedaan dat verweerder er niet in slaagt dit begin van bewijs te weerleggen gezien haar beslissing dat de asielaanvraag bedrieglijk is niet wordt onderbouwd door pertinente elementen. Verzoeker stelt duidelijk herkenbaar te zijn op de foto's en dat, indien er sprake is van manipulatie van deze foto's, dit door verweerder makkelijk kan worden gecontroleerd. Het aantal foto's dat werd neergelegd toont aan dat verzoeker ter goeder trouw was en bevestigt de juistheid van zijn identiteit op de badge en het opleidingscertificaat. Dat hij geen identiteitsdocumenten kon neerleggen doet geen afbreuk aan de authenticiteit van de neergelegde stukken.

Voor het overige slaagt verzoeker erin op elk van de elementen die worden gehanteerd om zijn asielaanvraag ongeloofwaardig te maken een deugdelijk antwoord te bieden. De neergelegde documenten maken duidelijk dat hij voor de speciale troepen heeft gewerkt. Dat hij bepaalde informatie zoals milities of namen van hun leiders niet kon geven is niet pertinent. Verzoeker spreekt inderdaad geen Arabisch doch dit is te wijten aan de sfeer van wantrouwen en onveiligheid in Bagdad waardoor de soldaten bij hun eigen etnische gemeenschap vertoefden.

Dat hij zich tegensprak over zijn geboortedatum en geboorteplaats schrijft verzoeker toe aan de stress die het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bij hem veroorzaakte. Hij heeft geen reden hierover te liegen en dit misverstand wijzigt niets aan zijn activiteiten of de gebeurtenissen.

Ook de tegenstrijdigheid inzake zijn identiteitsdocumenten is niet van die aard dat de geloofwaardigheid van zijn relaas in het gedrang komt. Dat deze werden afgenomen tijdens zijn ontvoering is afdoende om het relaas te ondersteunen. De tegenstrijdigheid was te wijten aan de stress en doet geen afbreuk aan het begin van bewijs dat hij leverde middels de neergelegde documenten.

Verzoeker meent dat hij *"duidelijk maakte aan de tegenpartij dat zijn leven in gevaar is maar dat hij dit niet in de juiste bewoordingen kon weergeven"*. Verweerder slaagde er niet in het ongeloofwaardig karakter van de asielaanvraag aan te tonen en zo het begin van bewijs dat hij bijbracht te weerleggen

conform de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de voormelde bepalingen en is evenmin voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker werkt niet uit op welke wijze het “*voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel*” door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoeker legde, zo blijkt uit de stukken in het dossier, tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn geboortedatum en -plaats. Bij het indienen van zijn asielaanvraag verklaarde hij te zijn geboren te Amediya op 21 januari 1988 (administratief dossier, stuk 12). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het invullen van de vragenlijst verklaarde hij te zijn geboren in Kiz Qale op 1 januari 1988 (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.1; verklaring, nr.4-5). Bij het CGVS verklaarde hij aanvankelijk te zijn geboren in Zakho op 1 januari 1988. Wanneer hij erop werd gewezen dat hij bij de DVZ verklaarde te zijn geboren op 21 januari, wijzigde hij zijn verklaringen en stelde hij opnieuw te zijn geboren op 21 januari 1988, dit echter wel in Zakho (administratief dossier, stuk 3, p.2). Dat deze tegenstrijdige verklaringen te wijten zouden zijn aan de stress kan geenszins worden gevolgd. Daar waar aangenomen kan worden dat een gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het feit dat van een kandidaat-vluchteling eensluidende verklaringen mogen worden verwacht omtrent essentiële persoonsgegevens zoals diens geboortedatum en -plaats.

Verzoeker legt verder ter adstructie van onderhavige asielaanvraag geen identiteitsdocumenten neer en legde ter verklaring hiervan tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs achterliet bij zijn ouders in Irak (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.21). Bij het CGVS verklaarde hij, wanneer naar zijn identiteitsdocumenten werd gevraagd, dat deze werden afgenomen door het Mehdi-leger en preciseerde hij dat zij zowel zijn identiteitskaart als zijn nationaliteitsbewijs afnamen. Gewezen op zijn eerdere verklaringen bij de DVZ, kwam hij vervolgens niet verder dan te antwoorden: "Nee" (administratief dossier, stuk 3, p.11). Dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de stress kan niet worden aangenomen. Dat verzoeker onderhevig zou zijn geweest aan stress kan geen verklaring bieden voor het feit dat hij de ene maal stelt dat hij zijn identiteitsdocumenten gewoon bij hem thuis en bij zijn ouders achterliet terwijl hij de andere maal beweert dat deze zouden zijn afgenomen door het Mehdi-leger en in het kader van de ontvoering die de kern van zijn relaas uitmaakt en de directe aanleiding zou hebben gevormd voor zijn vertrek.

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of hij ooit een paspoort bezat, alsmede omtrent de door hem gevolgde reisweg naar België. Bij de DVZ verklaarde verzoeker duidelijk nooit een paspoort te hebben gehad (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.21). Bij het CGVS beweerde hij echter dat zijn ouders naar aanleiding van zijn problemen hem aanraadden het land te verlaten en voor hem een paspoort met een visum aanvroegen. Tevens verklaarde hij dat hij met gebruik van dit paspoort en visum en op legale wijze Irak verliet. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ kwam hij niet verder dan te stellen dat hij wel een paspoort had doch dit niet meer gebruikte en er nu geen meer had, alsmede te beweren dat hij bij de DVZ zou hebben verklaard dat hij zijn eigen paspoort gebruikte voor zijn reis (administratief dossier, stuk 3, p.13, 18). Deze verklaring vindt echter geen steun in het dossier en kan niet worden gerijmd met zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen bij de DVZ.

Verder legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het jaar en de periode waarin hij, samen met zijn gezin, van Noord-Irak naar Kiz Qale zou zijn verhuisd. Bij de DVZ situeerde hij deze verhuis in 2004, aldus een jaar na de val van het regime van Saddam Hoessein en in hetzelfde jaar als datgene waarin hij voor de ISOF zou zijn beginnen werken (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.9). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij en zijn gezin reeds naar Kiz Qale zouden zijn verhuisd in 2002 en stelde hij uitdrukkelijk dat Saddam op het ogenblik dat zij verhuisden nog aan de macht was (administratief dossier, stuk 3, p.3).

Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn geboortedatum en -plaats, geen identiteitsdocumenten neerlegt en in dit kader tegenstrijdige verklaringen aflegt, tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake het al dan niet bezitten van een paspoort met visum en zijn reisweg en tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn levensloop en meer bepaald over het moment van zijn verhuis naar Kiz Qale, vormt een ernstige negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Daargelaten de vraag of aan verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten bij de speciale troepen (ISOF) geloof kan worden gehecht, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de problemen die hij ingevolge deze beroepsactiviteiten voorhoudt te hebben ondervonden niet aannemelijk maakt.

Verzoeker brengt immers niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van de concrete problemen die hij beweert te hebben ondervonden. Hij verklaarde nochtans dat zijn familie een grote som losgeld zou hebben betaald voor zijn vrijlating, dat hij nadien zou zijn opgenomen in het Saddam Ziekenhuis en dat hij vervolgens zou zijn overgebracht naar en gedurende twintig dagen werd opgenomen en behandeld in het ziekenhuis van de Amerikanen op de luchthaven (administratief dossier, stuk 3, p.12-13). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij hiervan enig begin van bewijs zou moeten kunnen bijbrengen.

Bovendien is de door verzoeker geschetste gang van zaken, en meer bepaald de handelwijze van het Mehdi-leger niet aannemelijk. Indien het hen er daadwerkelijk om te doen was Fadel Barwani, de bevelhebber van de ISOF te doden, is het niet aannemelijk dat zij daartoe verzoeker, nota bene een van diens familieleden, zouden ontvoeren en hem zouden vrijlaten onder de voorwaarde dat hij voornoemd persoon zou doden. Deze manier van handelen hield voor het Mehdi-leger immers het ernstige risico in dat verzoeker zijn familielid zou inlichten van de plannen om hem te doden, zodat deze persoon de nodige extra veiligheidsmaatregelen kon treffen.

Daarenboven legde verzoeker, zoals reeds hoger werd aangegeven, tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn identiteitsdocumenten. Het feit dat hij bij de DVZ stelde dat hij deze gewoon achterliet bij zijn ouders terwijl hij bij het CGVS plots stelde deze te zijn verloren in het kader van zijn asielrelaas en dit verlies meer in het bijzonder kaderde in de ontvoering die de kern van dit relaas uitmaakt, doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beweerde ontvoering.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekers ouders, zijn vier broers en zijn drie zussen allen nog in hetzelfde huis in Kiz Qale verblijven waar verzoeker woonde voor zijn vertrek uit Irak, alsmede dat zijn broers in Kiz Qale gewoon deelnemen aan het openbare leven en werken in een bakkerij (administratief dossier, stuk 3, p.3, 5), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met het Mehdi-leger verder ondermijnt. Indien verzoeker immers daadwerkelijk problemen zou hebben ondervonden met het Mehdi-leger, het Mehdi-leger wist waar hij en zijn familie woonden en zijn familie aldaar in november 2010 zou hebben bedreigd (*ibid.*, p.20), is het geenszins aannemelijk dat verzoekers familie na diens ontvoering en problemen in december 2010 gewoon op ditzelfde adres zou zijn blijven wonen en zouden deelnemen aan het openbare leven. Nog minder geloofwaardig is het dat zij daarbij, ondanks dat verzoeker hun bevelen niet opvolgde, geen problemen meer zouden hebben gekend met het Mehdi-leger. Verzoeker verklaarde nochtans dat het Mehdi leger zelfs niet naar hem zou zijn komen vragen na zijn ontvoering, niet bij hem thuis zou zijn geweest, in zijn dorp niet naar hem kwam vragen en zijn familie niet lastig viel (*ibid.*).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met het Mehdi-leger. Dient bovendien te worden vastgesteld dat, zelfs indien aan deze problemen enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet aan deze problemen, welke zich voordeden in Centraal-Irak, zou kunnen onttrekken door zich elders in zijn land van herkomst, in Noord-Irak te vestigen. Hij verklaarde immers in Zakho in de provincie Dohuk in Noord-Irak te zijn opgegroeid alvorens hij in 2002, dan wel 2004 verhuisde naar Kiz Qale. Tevens verklaarde hij te zijn geregistreerd in Amedi, dat eveneens is gelegen in de provincie Dohuk. Verzoeker ging voorts op latere leeftijd vijf jaar naar school in Zakho en beschikt over veel en rijke familieleden in de provincie Dohuk in Noord-Irak (vier ooms en zes tantes langs moederszijde en drie ooms en drie tantes langs vaderszijde) (administratief dossier, stuk 3, p.2-5). Wanneer aan verzoeker werd gevraagd waarom hij niet kon terugkeren naar Noord-Irak en hij zich niet in Dohuk in Noord-Irak kon vestigen, stelde hij te vrezen te worden gedood, wees hij erop dat de ISOF en Barwani nog aanwezig zijn en gaf hij aan zijn vader niet in problemen te willen brengen en slaappillen te nemen (*ibid.*, p.21). Hij haalde echter geen concrete of objectieve gegevens of elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in Noord-Irak een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Evenmin toont hij aan dat het Mehdi-leger in Noord-Irak een dusdanige invloed zou hebben dat zij hem aldaar zouden kunnen opsporen en vervolgen.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen hoogstens zijn voorgehouden beroepsactiviteit bij de ISOF aan te tonen, doch zij kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen inzake het aangevoerde asielrelaas en inzake de mogelijkheid in zijn hoofde om in Noord-Irak te verblijven.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen, zoals verzoeker met recht aanhaalt in onderhavig verzoekschrift, inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen inzake zijn asielrelaas en de in zijn hoofde vastgestelde verblijfsmogelijkheid in Noord-Irak, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de uitgebreide en gedetailleerde landeninformatie, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 14), blijkt dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gezien verzoeker daar kan verblijven en bovendien uitdrukkelijk stelt dat hij niet betwist dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire

beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin dit artikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS